

RESSÒ DE LA PARAULA

Els fruits, demà (IV)

A la vista de problemes seriosos que ens fan patir, anem buscant motius que ens permetin seguir mirant el demà sense deprimir-nos. Aquests motius es basen generalment a reconèixer les coses bones que hi ha i les capacitats que encara tenim. És natural. Segurament no pot ser d'una altra manera.

Però potser Charles Péguy no acceptaria aquestes «raons per a l'esperança». Ho entenem a partir de dues vivències seves importants. D'una banda l'experiència d'una decepció tan profunda, després d'uns vint anys de militància per canviar el món en el camp de la política o la cultura.

«Als seus quaranta anys estava físicament cansat de tant lluitar i se sentia derrotat moralment pel materialisme i la hipocresia... En aquella societat tan laica i secular amb prou feines quedava ja lloc per a la puresa dels sentiments... Desitjava amb totes les seves forces superar el materialisme i l'arrogància de l'humanisme estoic, que estava dominant el pensament dels polítics i dels universitaris» (Antoni Blanch).

D'altra banda, la recuperació de l'esperança, arribant a apassionar-se per un demà de plenitud i felicitat. Tot va ser conseqüència de la recuperació de la fe cristiana i de la caritat. Una experiència que, com un estremiment de gràcia (d'amor gratuït), va canviar de dalt a baix tota la seva manera de veure la vida.

Péguy estava absolutament corprès del seu descobriment. Un descobriment que li havia so-

brevingut, com quelcom regalat. Què era el que havia descobert amb tanta sorpresa? Tres veritats fonamentals:

- Que el Déu Pare de Jesucrist hagués estimat i segueixi estimant avui aquest món i cadascun personalment; i, per tant, que el creador del món no l'hagués abandonat a la seva decadència i prostració, sinó que li hagués obert un camí de salvació.
- Que per a la seva obra salvadora hagués triat, entre tots els homes i dones, el que no compta en el món, allò més humil, pobre i petit.
- Que a més la seva obra salvadora es realitzés per «la via de la carn», en la carnalitat de la història humana, en allò perfectament visible i concret de la nostra vida.

S'entén llavors que davant d'aquest descobriment, els recursos que solem utilitzar per recuperar l'esperança li semblarien a ell com refiar-

se d'una aspirina per guarir un càncer irreversible...

Va escriure en «El pòrtic de la segona virtut», que l'esperança per a ell era la virtut més estimada. Era la més petita de les tres germanes. Si bé semblava que era portada per les altres dues, la fe i la caritat, en realitat era ella la que les empenyia cap a endavant, la que portava la història, la que mirava el món amb simpatia, la que permetia somiar i lluitar per realitzar els somnis...

Afrontar els sofriments presents segons l'esperança cristiana, ¿significarà escapolir-se de la responsabilitat, ajornar la nostra resposta a un demà indeterminat? De cap manera. L'esperança cristiana és com la tensió d'aquell arbre que sap que arribarà el temps dels seus fruits acabats i madurs, però que ara, des de la llavor plantada, toca créixer, tot i que els fruits no es vegin encara en plena saó. Déu ens diu que l'esperança és com el nuvi ja coronat o la núvia ja vestida, o com els brots que ja despunten en el jardí (cf. *Is* 61,10ss.). I ens recomanarà que avui és el temps de pregar sense parar, de no menysprear els dons de l'Esperit ja presents, d'examinar-ho tot i quedar-nos amb el que és bo (cf. *2Te* 5,16ss.). I que ara ens correspon assenyalar la veritable llum que «ja s'acosta» (cf. *Jn* 1,6ss.).

Una vegada més, els temps de florir i fructificar són només en mans de Déu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El do de Déu és per donar fruit

És sorprenent la insistència de l'Evangeli en la necessitat de «donar fruit». Coneixem la paràbola dels talents; l'amo lloa els qui han rebut cinc talents o dos i els han fet produir, i condemna el qui ha guardat el seu talent sense treure'n cap fruit (*Mt* 25,14-30). En la paràbola dels mals vinyaters que no volen donar a l'amo el fruit de la vinya, Jesús acaba així: «Per això us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el faci fructificar» (*Mt* 21,33-45). La paràbola del sembrador acaba subratllant el bon resultat de «la part de les llavors que va caure en terra bona i va créixer fins que donà fruit: unes llavors

van donar el trenta, unes altres el seixanta, unes altres el cent per u» (*Mt* 4,1-9). I en la curta paràbola de la figuera estèril, l'amo diu al pagès que la talli perquè en tres anys no ha donat fruit, i el pagès contesta: «Senyor, deixa-la encara aquest any. La cavaré tot al voltant i li tiraré fems, a veure si dona fruit d'ara endavant. Si no, fes-la tallar» (*Lc* 13,5-9).

La mirada religiosa sobre la nostra vida humana entén que tot el que som i el que tenim és do de Déu. Aquesta mirada acostuma a treure com a conseqüència la necessitat del reconeixement del do gratuït, l'acció de gràcies i la lloança de Déu.

En canvi, la mirada evangèlica subratlla una altra conseqüència; Déu ens fa el seu do perquè donem fruits d'amor, de justícia, de pau, de treball eficaç pel bé dels més necessitats, de confiança viva en Déu. Déu ens fa el seu do perquè doni fruit. És el que subratlla també l'Evangeli de Joan i la nostra diòcesi de Sant Feliu ha adoptat com a lema del seu Pla Pastoral: «Sóc jo qui us he escollit i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que duri per sempre» (*Jn* 15,16).

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Los frutos, mañana (IV)

A la vista de problemas serios que nos hacen sufrir, andamos tras los motivos que nos permitan seguir mirando el mañana sin deprimirnos. Estos motivos se basan generalmente en reconocer las cosas buenas que hay y las capacidades que todavía tenemos. Es natural. Seguramente no puede ser de otra manera.

Pero quizá Charles Péguy no aceptaría estas «razones para la esperanza». Lo entendemos a partir de dos vivencias suyas importantes. Por un lado la experiencia de una decepción tan profunda, después de unos veinte años de militancia para cambiar el mundo en el campo de la política o la cultura.

«A sus cuarenta años estaba físicamente cansado de tanto luchar y se sentía derrotado moralmente por el materialismo y la hipocresía... En aquella sociedad tan laica y secular apenas quedaba ya lugar para la pureza de los sentimientos... Deseaba con todas sus fuerzas superar el materialismo y la arrogancia del humanismo estoico, que estaba dominando el pensamiento de los políticos y de los universitarios» (Antoni Blanch).

Por otro lado, la recuperación de la esperanza. Llegando a apasionarse por un mañana de plenitud y felicidad. Todo fue consecuencia de la recuperación de la fe cristiana y de la caridad. Una experiencia que, como un estremecimiento de gracia (de amor gratuito), cambió de arriba abajo todo su modo de ver la vida.

Péguy estaba absolutamente sorprendido de su descubrimiento. Un descubrimiento que le había sobrevenido, como algo regalado. ¿Qué era lo que había descubierto con tanta sorpresa? Tres verdades fundamentales:

- Que el Dios Padre de Jesucristo hubiera amado y siguiera amando hoy este mundo y a cada uno personalmente; y, por tanto, que el creador del mundo no lo haya abandonado a su decadencia y prostración, sino que le hubiera abierto un camino de salvación.
- Que para su obra salvadora hubiera elegido, entre todos los hombres y mujeres, lo que no cuenta en el mundo, lo más humilde, pobre y pequeño.
- Que además su obra salvadora se realizara por «la vía de la carne», en la carnalidad de la historia humana, en lo perfectamente visible y concreto de nuestra vida.

Se comprende entonces que frente a este descubrimiento, los recursos que solemos utilizar para recuperar la esperanza le parecerían a él como confiar en una aspirina para curar un cáncer irreversible...

Escribió en «El pórtico de la segunda virtud», que la esperanza para él era la virtud más estimada. Era la más pequeña de las tres hermanas. Si bien parecía que era llevada por las otras dos, la fe y la caridad, en realidad era ella la que las empujaba hacia adelante, la que llevaba la historia, la que miraba el mundo con simpatía, la que permitía soñar y luchar para realizar sueños...

Afrontar los sufrimientos presentes según la esperanza cristiana, ¿significará zafarse de la responsabilidad, aplazar nuestra respuesta a un mañana indeterminado? De ninguna manera. La esperanza cristiana es como la tensión de aquel árbol que sabe que llegará el tiempo de sus frutos acabados y maduros, pero que ahora, desde la semilla plantada, toca crecer, aunque los frutos no se vean todavía en plena sazón. Dios nos dice que la esperanza es como el novio ya coronado o la novia ya vestida, o como los brotes que ya despuntan en el jardín (cf. *Is* 61,10ss.). Y nos recomendará que hoy es el tiempo de orar sin cesar, de no despreciar los dones del Espíritu ya presentes, de examinar todo y quedarnos con lo bueno (cf. *2Te* 5,16ss.). Y que ahora nos corresponde señalar la verdadera luz que «está viniendo» (cf. *Jn* 1,6ss.).

Una vez más los tiempos de florecer y fructificar están sólo en manos de Dios.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Recessos d'Advent

És un dels temps forts del calendari litúrgic i per això, en molts àmbits, s'ofereixen recessos per a aprofundir la fe en aquest temps de vetlla.

El 25 de novembre, a les portes de l'Advent, es van reunir a la Casa de l'Església una quarantena de religiosos i religioses, convocats per la Delegació per a la Vida Consagrada, amb la predicació del P. Josep Miquel Bausset, osb, i l'Eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

El 3 de desembre, primer diumenge d'Advent, va ser el torn de la Delegació de Joventut i una vintena d'adolescents i joves, aplegats a la Casa d'Espiritualitat de Lavern. Amb l'ajuda de Mn. Jordi Tres van aprofundir els textos evangèlics dels quatre diumenges d'Advent i l'himne d'Advent «Veniu, veniu, oh Emmanuel». El recés va finalitzar amb el res de les Vespres i compartint un berenar.

El conjunt del clergat, preveres i diaques, van fer el seu recés a

la Residència Mare Ràfols de Vilafranca, el dimarts 12 de desembre,

de la mà del bisbe auxiliar de Barcelona, Sergi Gordo.

► **Nadal i els seminaristes.** El 21 de desembre al matí, a la Casa de l'Església, tindrà lloc una reunió del bisbe Agustí i Mn. Joan Pere Pulido, formador al Seminari, amb els rectors que acullen seminaristes a les seves parròquies, per coordinar millor l'acompanyament dels seminaristes en aquest vessant del treball pastoral. El mateix dia, a les 20 h, al Seminari Conciliar, hi haurà la celebració del Nadal, amb el res de Vespres i l'Eucaristia i el sopar de Nadal amb els bisbes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat. Dissabte 23, els seminaristes diocesans acompanyaran el bisbe Agustí en l'Eucaristia de Nadal que celebrerà al Centre Penitenciari Brians 1,

com a una ocasió per conèixer de prop la tasca de la Pastoral Penitenciària, i després dinaran junts.

► **Horari d'obertura de la cripta de la Basílica de Santa Maria.** Des del 2 de desembre, i gràcies a la col·laboració d'un grup de voluntaris, la cripta de la basílica de Santa Maria de Vilafranca esta-

rà oberta cada dissabte d'11 a 13.30 h per tal de poder visitar els grups escultòrics de Josep Llimona: sant Fèlix i el Davallament de Jesús de la Creu.

► **Inauguració de la 65a Exposició col·lectiva de pessebres a Sant Feliu de Llobregat.** Es realitzarà el divendres 22 desembre, a les 20 h, a la sala d'exposicions del Palau Falguera, amb la participació del bisbe Agustí Cortés. La iniciativa és de l'Agrupació Pessebrista Sant Feliu, que des del 1931 treballa per fomentar la construcció de pessebres artístics i difondre les diferents tècniques per a l'elaboració de diorames.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Sigueu testimonis valents de Crist allà on viviu i treballeu» (25 d'octubre).

@Pontifex: «Déu ens estima amb un amor tan ple de misericòrdia com per acollir-nos, custodiar-nos i perdonar-nos contínuament» (27 d'octubre).

@Pontifex: «La cultura de la trobada vol dir que més enllà de les nostres diferències som tots fills de Déu» (27 d'octubre).

@Pontifex: «Porta en el cor els patiments de cada ésser humà. Amb la pregària porta'ls tots cap a Déu» (29 d'octubre).

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès

Durant la segona quinzena de novembre s'ha realitzat la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Vilafranca, el que compta amb més poblacions i parròquies de la diòcesi.

En primer lloc, el bisbe Agustí va mantenir entrevistes personals amb cadascú dels preveres i diaques de l'arxiprestat, dimecres 15 de novembre i, posteriorment, el 29 de novembre, va participar a la reunió general de tot el clergat de l'arxiprestat, a la Residència Mare Ràfols on, a més de tractar diverses qüestions, també van dinar junts.

El bisbe Agustí va aprofitar per visitar dues comunitats religioses del territori: un dia, les Germanes de la Caritat de Santa Anna, presents a la casa del Molí d'en Rovira, i un altre dia els Fills de la

Sagrada Família, presents al col·legi de Sant Ramon de Penyafort, de Vilafranca.

El dia 2 de desembre, al matí, va ser el torn de dues reunions rellevants, amb els laics com a protagonistes: primer, amb el Consell Arxiprestal establint un diàleg amb els representants de cada parròquia. En un segon moment, es va ampliar la reunió amb altres agents pastorals de les diverses parròquies, i també religiosos i religioses, preveres i diaques, amb més espai per al diàleg i l'intercanvi. La cloenda de la Visita Pastoral es va realitzar a continuació, amb un moment de pregària a la cripta de la Basílica de Santa Maria, on es va resar plegats l'Hora Menor.

Durant la segona meitat del mes de gener de 2018 tindrà lloc la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Bruguers.

Amb els capellans i diaques de l'Arxiprestat

Pregària de cloenda

Formació per a catequistes

El dissabte 2 de desembre gairebé 38 catequistes de la diòcesi i un mossèn van assistir a la trobada formativa organitzada per la Delegació de Catequesi en la qual es va realitzar una sessió pràctica de pregària amb infants en la Catequesi.

Tot seguint el Pla Pastoral d'enguany i respondint a la crida de «Donar molt de fruit», des de la delegació es va fixar l'objectiu d'arribar al si de les famílies dels infants de les nostres parròquies que venen a Catequesi.

La Sra. Eva Torres i la Sra. Paqui López van exposar una sessió pràctica de pregària amb infants, en la qual les catequistes van intervenir molt activament tot exposant les inquietuds i la seva experiència personal al respecte.

Aquestes sessions s'obren a les famílies que hi vulguin participar, ja que tot i estar orientades envers els infants, els pares poden compartir amb els seus fills i els catequistes una estona de pregària senzilla que inicia aquest hàbit, tot experimentant en primera persona el sentir-nos comunitat que prega, espera i confia.

Al final d'un mes vocacional...

El 30 de novembre, acabant el mes de la Cadena de Pregària per les Vocacions, van tenir lloc dos esdeveniments destacables a la Casa de l'Església. Al matí, una convocatòria amb preveres i diaques de tota la diòcesi, per un temps de pregària i també de reflexió i treball entorn l'acompanyament espiritual i vocacional per part dels ministres ordenats. En aquest context, va ser il·luminador el testimoni de Mn. Ma-

teu Santacana. Aquest grup de capellans i diaques col·laboraran d'ara endavant amb la Delegació de Pastoral Vocacional, especialment per al desvetllament de vocacions al sacerdoci.

A les 19 h es va realitzar la pregària vocacional dels darrers dijous de mes a la capella de la Casa, en aquesta ocasió, amb el testimoni de Josefina Busquets, mare de família i mestra, entorn la seva vivència vocacional.

Pregària vocacional a la capella de la Casa

AGENDA

- ▶ **4t diumenge d'Advent.** El proper diumenge, 24 desembre a les 12 h, el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç.
- ▶ **Missa del Gall a la Catedral.** El 24 de desembre, a les 19 h, missa familiar de Nadal; a les 23 h (no a les 24 h) Missa del Gall presidida pel bisbe Agustí.
- ▶ **Pastoral del Sord: Missa del Gall.** Interpretada amb llengua de signes per a sords, el diumenge 24 de desembre, a les 12 de la nit, a la parròquia Mare de Déu de la Medalla Miraculosa de Barcelona (c/ Consell de Cent, 110-118).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jr 23,5-8 / Sl 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.

19. ■ Dimarts [Jt 13,2-7.24-25a / Sl 70 / Lc 1,5-25]. Sant Nemesi, mr.; sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família, mr.; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Dimecres [Is 7,10-14 / Sl 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo)

de Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ Dijous [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / Sl 32 / Lc 1,39-45]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església, nat a Niemea; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. ■ Divendres [1S 1,24-28 / Sl: 1S 2,1.4-8 / Lc 1,46-56]. Sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarissa; santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg., fund., patrona dels emigrants.

23. ■ Dissabte [MI 3,1-4;4,5-6 / Sl 24 / Lc 1,57-66]. Sant Joan de Kety (1390-1473), prev. a Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític; santa Victòria, vg. i mr.

24. ■ Diumenge vinent, IV d'Advent (lit. hores: 4a setm.) [2S 7,1-5.8b-12.14a.16 / Sl 88 / Rm 16,25-27 / Lc 1,26-38]. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadessa; santa Irmína, vg. princesa.

Missa de la vigília de Nadal. □ [Is 62,1-5 / Sl 88 / Fets 13,16-17.22-25 / Mt 1,1-25 (o bé, més breu: 1, 18-25).

Diumenge III d'Advent

COMENTARI

Ens cal ser «veu que clama en el desert»

A la sinagoga de Natzaret (Lc 4,16s) Jesús amb l'oracle messiànic d'Is 61,1-2a presentarà el seu programa: *L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu perquè el Senyor m'ha ungit.*

Amb quina missió? *M'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a proclamar als captius la llibertat i sobretot proclamar l'any de gràcia del Senyor.*

Abans el profeta ha recordat: *Són les vostres culpes les que han obert un esvoranc entre vosaltres i el vostre Déu (Is 59,2).*

Ara l'oracle sobre la nova Jerusalem canta el goig dels qui s'han deixat salvar pel Senyor. *La meua ànima celebra el meu Déu que m'ha mudat amb vestits de victòria.*

L'Apòstol dona directrius amb dos nuclis temàtics: l'actitud constant davant Déu (v. 16-18) i les experiències carismàtiques (v. 19s).

Destaca l'exhortació a viure «sense preocupar-se mai» i donar gràcies «en tota ocasió».

Davant les manifestacions carismàtiques, Pau exhorta a defugir actituds superficials: ni exclusió apriorística (*No sufoqueu l'Esperit*) ni adhesió indiscriminada. *Examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo.*

Després de la Immaculada, l'altre personatge clau a l'Advent és el Baptista: home amb història que ve de dalt. *Déu envià un home que es deia Joan.*

Li pregunten «*Qui ets tu?*» i diu: *Sóc veu que crida en el desert: «Aplaneu el camí al Senyor» essent testimoni de vivències personals.*

Escolta Déu i viu allò que et diu i així transmet el missatge fet vida en la teua persona.

Joan era la llàntia encesa (Jn 5, 35) de qui tots pensaven si no fóra potser el Messies (Lc 3,15), però que confessà «Jo no sóc el Messies» sinó testimoni vingut a donar testimoni de la Llum perquè per ell tothom arribés a la fe.

Nadal: el preparo expressant la meua fe?

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la bona nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor. Aclamo el Senyor ple de goig, la meua ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de felicitat, com el nuvi coronat amb una diadema, com la núvia que s'engalana amb joiells. El Senyor Déu farà germinar el benestar i la glòria davant de tots els pobles com la terra fa créixer la brotada o el jardí fa néixer la sembra.

▶ Salm responsorial (Lc 1)

R. *La meua ànima celebra el meu Déu.*

La meua ànima magnifica el Senyor, / el meu esperit celebra Déu que em salva, / perquè ha mirat la petita de la seva serventa. / Des d'ara totes les generacions em diran benaurada. R.

Perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. / El seu nom és sant, / i l'amor que té als qui creuen en ell / s'estén de generació en generació. R.

Ompli de béns els pobres, / i els rics se'n tornen sense res. / Ha protegit Israel, el seu servent, / s'ha recordat del seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,16-24)

Germans, viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist. No sufoqueu l'Esperit, no desestimeu els dons de profecia, examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo, guardeu-vos de tota ombra de mal.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 1,6-8.19-28)

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum; venia només a donar-ne testimoni. Quan els jueus van enviar-li, des de Jerusalem, sacerdots i levites per interrogar-lo, el testimoni de Joan fou aquest. Li preguntaren: «Qui ets tu?» Ell, sense cap reserva, confessà clarament: «Jo no sóc el Messies.» Li preguntaren: «Qui ets, doncs? Elies?» Els diu: «No el sóc.» «Ets el Profeta que esperem?» Respongué: «No.» Li digueren: «Doncs, qui ets? Hem de donar una resposta als qui ens han enviat: què dius de tu mateix?» Digué: «Sóc una veu que crida en el desert: «Aplaneu el camí del Senyor», com diu el profeta Isaïes.» Alguns dels enviats, que eren fariseus, li preguntaren encara: «Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?» Joan els respongué: «Jo batejo només amb aigua, però, tot i que no el coneixeu, ja teniu entre vosaltres el qui ve després de mi; jo no sóc digne ni de deslligar-li la corretja del calçat.» Això va passar a Betània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 61,1-2a.10-11)

El Espíritu del Señor está sobre mí, porque el Señor me ha ungió. Me ha enviado para dar la buena noticia a los pobres, para curar los corazones desgarrados, proclamar la amnistía a los cautivos, y a los prisioneros la libertad; para proclamar un año de gracia del Señor. Desborde de gozo en el Señor, y me alegro con mi Dios: porque me ha puesto un traje de salvación, y me ha envuelto con un manto de justicia, como novio que se pone la corona, o novia que se adorna con sus joyas. Como el suelo echa sus brotes, como un jardín hace brotar sus semillas, así el Señor hará brotar la justicia y los himnos ante todos los pueblos.

▶ Salmo responsorial (Lc 1)

R. *Me alegro con mi Dios.*

Proclama mi alma la grandeza del Señor, / se alegra mi espíritu en Dios, mi salvador; / porque ha mirado la humildad de su esclava. / Desde ahora me felicitarán todas las generaciones. R.

Porque el Poderoso ha hecho obras grandes en mí: / su nombre es santo, / y su misericordia llega a sus fieles / de generación en generación. R.

A los hambrientos los colma de bienes / y a los ricos los despide vacíos. / Auxilia a Israel, su siervo, / acordándose de la misericordia. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 5,16-24)

Hermanos: Estad siempre alegres. Sed constantes en orar. Dad gracias en toda ocasión: esta es la voluntad de Dios en Cristo Jesús respecto de vosotros. No apaguéis el espíritu, no despreciéis las profecías. Examinadlo todo; quedaos con lo bueno. Guardaos de toda clase de mal. Que el mismo Dios de la paz os santifique totalmente, y que todo vuestro espíritu, alma y cuerpo, se mantenga sin reproche hasta la venida de nuestro Señor Jesucristo. El que os llama es fiel, y él lo realizará.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 1,6-8.19-28)

Surgió un hombre enviado por Dios, que se llamaba Juan: este venía como testigo, para dar testimonio de la luz, para que todos creyeran por medio de él. No era él la luz, sino el que daba testimonio de la luz. Este es el testimonio de Juan, cuando los judíos enviaron desde Jerusalén sacerdotes y levitas a que le preguntaran: «¿Tú quién eres?» Él confesó y no negó; confesó: «Yo no soy el Mesías». Le preguntaron: «¿Entonces, qué? ¿Eres tú Elías?» Él dijo: «No lo soy». «¿Eres tú el Profeta?» Respondió: «No». Y le dijeron: «¿Quién eres, para que podamos dar una respuesta a los que nos han enviado? ¿Qué dices de ti mismo?» Él contestó: «Yo soy la voz que grita en el desierto: «Allanad el camino del Señor», como dijo el profeta Isaías». Entre los enviados había fariseos y le preguntaron: «Entonces, ¿por qué bautizas si tú no eres el Mesías, ni Elías, ni el Profeta?» Juan les respondió: «Yo bautizo con agua; en medio de vosotros hay uno que no conocéis, el que viene detrás de mí, y al que no soy digno de desatar la correa de la sandalia». Esto pasaba en Betania, en la otra orilla del Jordán, donde Juan estaba bautizando.